

Charyzmat prorocstwa w wąskim znaczeniu jest "mówieniem w imieniu Boga" lub "przedstawianiem woli Bożej", a w dawnym rozumieniu "wezwaniami skierowanymi do ludu Bożego", które ma doprowadzić do przemiany serc i do nawrócenia. Serafin Falvo określa prorocstwo jako "specjalną wiadomość z nieba".

Zanim przyjrzymy się charyzmatowi prorocstwa, warto uświadomić sobie jeszcze raz czym są charyzmaty? To dary Bożej miłości, dane darmo dla dobra innych. To środki do praktycznego i konkretnego wyrażania Bożej miłości.

Charyzmaty są różne, jak różne są potrzeby człowieka i całego Kościoła. Św. Paweł porównuje Kościół do ciała człowieka złożonego z różnych członków, które muszą z sobą współpracować aby całość trwała w harmonii. Tak też mają współpracować ze sobą charyzmaty w Kościele. Jeden z drugim w jakiś sposób łączą się, współgrają jeżeli są wypełniane z miłością. Bez miłości byłbym niczym, jak mówi św. Paweł: "jak miedź brzęcząca albo cymbał brzącający" (1Kor 13,1). Dlatego w liście do Koryntian przypomina najpierw: "Starajcie się posiąść miłość, troszczcie się o dary duchowe, szczególnie zaś o dar prorocstwa" (1Kor 14,1). Dlaczego szczególnie o dar prorocstwa? Uzasadnienie jest dalej w liście: "Ten, kto zaś kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pocieszeniu i pociesze" (1Kor 14,3) I dalej: "... Kto mówi językiem, buduje siebie, kto zaś prorokuje, buduje Kościół" (1Kor 14,4) A więc dar prorocstwa jest szczególnym darem, bo jest dany ku budowaniu innych. Ku budowaniu i umacnianiu całego Kościoła. A ponad to, jak pisze Filip Madre [2], "otwiera nas na inne charyzmaty". Charyzmaty, które związane są z wymiarem prorocstwa św. Tomasz z Akwinu nazywa "charyzmatami działania". Są to charyzmaty służby, tak jak np. charyzmat kierownictwa, uzdrawiania. Mają one w swoim charakterze dobro innych a więc wynikają z miłości do innych.

Charyzmat prorocstwa w wąskim znaczeniu jest "mówieniem w imieniu Boga" lub "przedstawianiem woli Bożej", a w dawnym rozumieniu "wezwaniami skierowanymi do ludu Bożego", które ma doprowadzić do przemiany serc i do nawrócenia. Serafin Falvo określa prorocstwo jako "specjalną wiadomość z nieba". Według niego jest to "przekaz radości, światła, napomnienia, odwagi, pocieszenia i nadziei. (...) To promień słońca docierający do szarej ziemi. Deszcz zraszający wyschniętą i spękaną ziemię. (...) To głos samego Jezusa, który chce mówić do nas o miłości Ojca, o tym, że wciąż jest żywy i obecny, że troszczy się o każdego z nas".

Prorocstwo prawdziwe czy fałszywe?

Jezus ma nam wiele do powiedzenia ale teraz jeszcze tego znieść nie możemy (J 16,12) Dlatego przekazuje to nam przez Ducha Świętego w sposób jak najbardziej łagodny i delikatny.

Nawet napomnienia, które mają nas nawrócić, w proroctwie od Pana nie są groźbą, wyrokiem, przepowiadaniem kary ale pocieszeniem dającym nadzieję i nowe spojrzenie na naszą rzeczywistość, korygującym nasze postępowanie. Nie każde proroctwo jest prawdziwe, to znaczy pochodzące od Boga. Jakie są więc kryteria oceny autentyczności proroctwa? Oto one:

§ Proroctwo powinno być potwierdzone przez kogoś innego. Św. Paweł pisze: "Prorocy niech przemawiają po dwóch lub trzech a inni nich to roztrząsają" (1Kor 14,29) A więc autentyczność proroctwa powinna być osądzona przez wspólnotę, tak jak z resztą inne charyzmaty.

§ Proroctwo jest pozytywne. Jeśli proroctwo jest od Boga, to ma na celu zbudowanie, pokrzepienie i pocieszenie. Jeżeli proroctwo zasiewa w duszy strach, przygnębienie, dezorientację, powinno być osądzone jako fałszywe.

§ Głównym celem proroctwa powinna być chwała Boża. Wypowiadane słowa proroctwa mają wypływać z miłości Bożej.

§ Proroctwo powinno potwierdzić się w przyszłości - spełnić się.

§ Treść przekazu musi być zgodna z Pismem Świętym i nauczaniem Kościoła.

§ Proroctwo powinno nas kierować ku Bogu, zwracać uwagę na życie nadprzyrodzone a nie wywoływać sensację, np. przepowiadanie daty końca świata.

Misja prorocka

W Starym Testamencie Bóg przemawiał do ludu przez swoich proroków nie zawsze bardzo łagodnie. Ale w Nowym Testamencie przemówił przez samego Jezusa Chrystusa, największego z proroków. Jego słowa, opisane w Ewangelii są jednym wielkim proroctwem Dobrej Nowiny Zbawienia. Tą Dobrą Nowinę mamy głosić i my. Mamy więc wypełniać misję prorocką. Wszyscy ochrzczeni są powołani do tego dzieła, dlatego wszyscy powinniśmy prosić o dar proroctwa - dar objawienia woli Bożej ku pokrzepieniu serc i budowaniu Kościoła. To jest nasza misja prorocka misja. Warunkiem otrzymania daru proroctwa jest pragnienie tego daru i modlitwa o niego. Zwłaszcza modlitwa uwielbienia Boga, bo wtedy jesteśmy najbliżej Bożego objawienia, wtedy Bóg przemawia do nas najmocniej. Dlatego dbajmy, aby modlitwa uwielbienia była na naszych spotkaniach na szczególnym miejscu, a wtedy proroctwa będą udziałem wszystkich. I wtedy też bójmy się głosić tego, co słyszymy w sercu ku pokrzepieniu i pocieszeniu innych: "Możecie bowiem w ten sposób prorokować wszyscy, jeden po drugim, aby wszyscy byli pouczeni i podniesieni na duchu" (1Kor 14,31).

W praktyce proroctwa są przeważnie krótkimi, pozytywnie brzmiącymi zdaniem, zachęcającymi do modlitwy i zaufania Bogu lub słowami miłości, których potrzebuje każdy i

które zawsze są prawdziwe. Nie bójmy się ich wypowiadać głośno, szczególnie wobec osób zagubionych, załamanych, niepewnych siebie, które potrzebują usłyszeć, że Bóg ich kocha, że On chce ich dobra i prowadzi ich, że Bóg jest naszym najlepszym Ojcem, itd. To są prawdziwe proroctwa - przekazy miłości i radości, odwagi i pocieszenia prosto z nieba. Charyzmat proroctwa, tak jak inne charyzmaty, otrzymują ci, którzy są blisko Boga i zachowują dziecięcą ufność, spontaniczność i odwagę. Wydają się nam one czasem czymś skomplikowanym ale charyzmaty są proste a Duch Święty dając charyzmat, czyni też człowieka zdolnym do używania go. Wystarczy zaufać i dać się używać Duchowi Świętemu. Jednocześnie każdy charyzmat, tak jak klejnot potrzebuje oprawy - pokory.

Opracowanie: Bogusia ze wspólnoty **Michael** z Wrocławia.

Za portalem <http://www.odnowa.jezuici.pl/>